

TANSSIN
TALO

RACHID OURAMDANE / COMPAGNIE DE CHAILLOT

CORPS EXTRÊMES

24.-25.9.2024

Erkko-sali

Kesto • *Duration* 1H

Taiteilijatapaamiset esitysten jälkeen.
Artist discussions after the performances.

Taiteilijatapaaminen Rachid Ouramdane kanssa 25.9. klo 17.30
Meet the artist with Rachid Ouramdane on 25th Sep at 5.30 PM.

Ohjaus • Conception: Rachid Ouramdane

Musiikki • Music: Jean-Baptiste Julien

Video • Video: Jean-Camille Goimard

Valaistus • Lighting: Stéphane Graillot

Puvustus • Costumes: Camille Panin

Näyttämöestari • Stage Manager: Sylvain Giraudeau

Äänimestari • Sound Manager: Clément Bernerd

Valaistusestari • Light manager: Sébastien Dué

Kiertuemanageri • Tour Manager: Chloé Hiberty

Akrobaatit • Acrobats: Tamila De Naeyer, Patricia Minder, Lörice Fouchereau, Joël Azou, Peter Freeman, Maxime Seghers, Xavier Mermod, Nicolò Marzoli

Kiipeilijä • Climber: Camille Doumas

Nuorallakävelijä • Highliner: Daniel Laruelle

Tuotanto • Production: Chaillot - Théâtre national de la Danse

Yhteistuottajat • Coproductions: CCN2 – Centre chorégraphique national de Grenoble Bonlieu Scène nationale Annecy, Théâtre de la Ville – Paris, Festival Montpellier Danse 2021, L'Estive – Scène nationale de Foix et de l'Ariège, Le Bateau Feu – Scène nationale de Dunkerque, Le Carreau – Scène nationale de Forbach, MC2 : Grenoble, Théâtre Molière – Sète, Scène nationale Archipel de Thau, Le Théâtre Scène nationale de Saint-Nazaire

Tukija • Supported by: Dance Reflections by Van Cleef & Arpels

Kiitokset • Thanks to: Patricia Minder, Xavier Mermod, Guillaume Broust, Romain Cocheril

Tekninen tuki • With the technical support of: Espace Vertical and Music Plus Grenoble

Tuki • With the support of: MC93 – Maison de la Culture de Seine-Saint-Denis

NUORALLAKÄVELIJÄN LAUSUNTO:

Minulle nuorallataiteilu on kuin ilmassa kävelemistä, melkein lentämistä.

Tasapainoillessani kapealla, heilahtelevalla nuoralla minun täytyy keskittyä 100-prosenttisesti ympäristööni ja kehooni niin, että tunnen kaiken voimakkaammin: ehkä jalkojeni alla on nuora, ehkä tuuli tai sade...

Joskus kävellessäni nuoralla olen peloisani ja mietin: "Mitä minä täällä teen?" Toisinaan taas tunnen niin syvästi, että ymmärrän paikkani juuri siinä.

Nuoralla monet arkiset asiat, kuten stressaavat ajatukset, kirkastuvat ja tuntuvat mutkattomammilta. Kielteisetenkin ajatukset asettuvat paremmin paikoilleen.

Minulla oli nuorena huonoja kokemuksia tyhjyydestä. Muistan, kuinka itkin vuorenharjalla, kun näin molemmilla puolilla vain tyhjyyttä. Olo oli tukala. Ajattelin, etten koskaan tulisi hallitsemaan tällaisia paikkoja, vaikka ne kauneudessaan viehättivätkin minua.

Ajan myötä olen oppinut hallitsemaan pelkoani, hallitsemaan itseäni, mistä on ollut minulle hyötyä elämässä yleisemminkin.

Olen myös oppinut luottamaan itseeni, koska pelko johtuu itseluottamuksen puutteesta. Tämän opin myötä olen kasvanut ihmisenä. Kun oppii hallitsemaan yhtä pelkoa, sen voi rinnastaa muihin pelkoihin. Voisikin sanoa, että tyhjyyden pelon

prosessointi on auttanut minua ymmärtämään elämää paremmin ja käsittelemään muitakin asioita, jotka pelottavat minua.

Ylityksessä tuuli on aina läsnä: tuuletonta ylitystä ei olekaan, ja tuuli voi olla yhtä lailla ystävä kuin vihollinen.

Paradoksaalista kyllä, kevyestä tuulesta voi olla myös apua. Jotkut ylitykseni eivät olisi onnistuneet ilman tuulta.

Muistan kertoja, joiden aikana tuuli onkin yllättäen tyyntynyt kokonaan ja nuora on muuttunut täysin hallitsemattomaksi.

Toisaalta hyvin voimakkaat tuulet, tuulenpuuskat tai myrskyt voivat horjuttaa pahastikin, mutta siitäkin voi nauttia.

Tuuli lisää vaikeusastetta ja vaatii syvempää keskittymistä, mistä nautin. Tuuli luo oman tunnelmansa, jonka voi todella aistia. Parhaan kokemuksen saan, kun olen täysin syventynyt ympäristööni.

Ensimmäisillä pitkillä ylityksilläni koin hyvin ristiriitaisia hetkiä... Hetkiä, jolloin huusin itselleni.

Ainoa tapa päästä eteenpäin ja perille asti oli... Se oli todellakin huutaen. Kun meinasin pudota, jotain hallitsematonta tuli ulos, ja sitten tilanne meni ohi.

Joskus kun tunnen oloni nuoralla erityisen hyväksi, koen suuria tunnekuohuja ja hyvänolon aaltoja. Ne voivat olla niin voi-

makkaita, että ne horjuttavat tasapainoani ja saavat minut itkemään. Näin on käynyt melko usein. Joskus suorastaan pyrin siihen, vaikka sitä onkin vaikea selittää. Saatan tunnekuohun takia jopa pudota tai menettää keskittymiskykyäni.

Nuorallakävely vaatii joskus niin syvää keskittymistä, että sitä joutuu tekemisenä lumoon ja mieleen juolahtaa erilaisia asioita.

Pian isoäitini kuoleman jälkeen näin hänen kasvonsa muutamia kertoja ylityksen aikana, hän kulki vierelläni – myös koska tarvitsin sitä.

Kerran tilanne oli erityisen vaikea: olin Kiinassa jäätiköllä, pilvien keskellä, 4000 metrin korkeudessa. Ylitys oli haastava mutta samalla hyvin kaunis. Ja juuri tuolloin näin isoäitini, joka hymyili minulle pilvien lomasta... Tätä ei ole tapahtunut kovin usein, mutta tuolloin näky oli vahva, enkä tiedä, mistä se tuli. Luulen, että kyse on myös välimatkan pituudesta. Kun keskittyi intensiivisesti jopa tunnin ajan, saattaa kokea aistiharjoja. Tilanne ei ole minulle tavallinen, mutta tuolloin Kiinassa koin hallusinaation ainakin kerran.

Ennenkokemattomien asioiden tekeminen on minulle aina tarkoittanut tuntemattomien rajojen ylittämistä. Uudessa tilanteessa

on itse otettava selvää, on keksittävä ja uskallettava. Mutta kun joku on kerran onnistunut jossain, mitä kukaan muu ei ole vielä koskaan tehnyt, tulee siitä heti helpommin saavutettava päämäärä seuraaville sukupolville.

Kun olin kävellyt ensimmäisen pitkän matkan korkeuksissa, ensimmäisen kilometrin, olo oli käsittämätön.

Kun aloitin, maailmanennätysmatka oli 100 metriä. Me kävelimme ensin yhden kilometrin, sitten 1,6 kilometriä... Alan pioneerit, ihmiset, jotka olivat harrastaneet lajia viisi tai kuusi vuotta, ajattelivat, että matka olisi mahdoton saavuttaa. Minusta oli hauskaa keksiä uusia päämääriä, jotka olivat myös todella pelottavia. Lopuksi tuntuu ihmeelliseltä, kun on onnistunut tekemään jotain, jota ei ensin uskaltanut edes kuvitella.

On mahdotonta ymmärtää, millaista ylätunnetta on, jos ei ole itse ollut siellä. Tunnetta on vaikea pukea sanoiksi tai välittää edes videolla. Kaikkia niitä tunteita, joita korkeuksissa tuntee, ei voi mitenkään kokea menemättä sinne itse.

Pohjimmiltaan uskon etsiväni vapautta: se motivoi minua ja saa minut palaamaan aina uudestaan ylätunnettiin.

AKROBAATIN LAUSUNTO:

Yhtenä päivänä putosin, ja ajattelin mielesäni: "Tähän minä lopetan. Lopetan nostot; ne ovat mahdottomia."

Sanoin itselleni: "En halua tätä elämääni; en halua tätä pelkoa tai vastuuta, enkä syyllisyyttä."

Muodostelma oli vaikea, ja sisimmissäni tunsin, että se on ehkä saavutettavissa, mutta tunsin sen vain juuri ja juuri sormeni päälläni.

Eikä sekään olisi varmaa.

Päätin näistä ajatuksista huolimatta yrittää, koska sellaista uuden oppiminen aina on: sitä, että tähtää aina vähän korkeammalle, oman hallintansa ääri rajoille. On yritettävä saavuttaa uutta, ja sitten siinä onnistuu ja kehittyä ja siirtyä uusiin tavoitteisiin ja niin edelleen...

Vaikka minulla sillä kertaa oli pahoja aavistuksia, lähdin kuitenkin mukaan, ja sitten jokin meni pieleen.

Keskimmäinen vastaanottaja ei pääsytäkään alahenkilön päälle, mutta siinä vaiheessa minä olin jo ilmassa.

Enkä minä ollenkaan osannut varautua.

Tunsin vain, että kun minun olisi pitänyt jo päästä omalle paikalleni ja tuntea vastaanottajani olkapäät jalkojeni alla, siellä olikin vain ilmaa.

Tunsin, kuinka liikkeen vauhti kiihtyi; tunsin kehoni rotaation ja putoamisen... silloin tuntui kuin maa jalkojen alla aukeaisi ja nielaisi sisäänsä, imaisi tyhjiyteen täydellä vauhdilla.

Tilantuntu katosi: en tiennyt mikä on maa ja mikä katto, ja suljin vaistomaisesti silmäni, ja annoin kehoni vain olla.

Sitten tunsin, kuinka iskeydyin, en maahan vaan vastaanottajiini, jotka olivat alapuolella. Törmäsin heihin, ja kuulin yhden huutavan, kun rusensin hänet painollani.

Eikä minulla ollut enää mitään.

Ajattelin vain, että "en selviä tästä, ehkä en selviä tästä."

KIIPEILIJÄN LAUSUNTO:

Minulle pelkoa on eritasoista. Pelko, joka on jokseenkin kohtalokasta, siis kuolemanpelkoa, on minulle täysin perusteltua pelkoa.

Sellaista pelkoa saattaa tuntea esimerkiksi kun menee asioiden edelle ja asettaa itsensä vakavaan vaaraan.

Jos ei vaikkapa tunne sääolosuhteita kunnolla, voi ukkosmyrsky yllättää vuorenrinteellä.

Ja silloin täytyy pystyä pitämään ajatuksensa koossa.

Sitä tunnetta todella, todella rakastan.

Mitä korkeammalla olen, sitä enemmän tunnen olevani elementissäni ja sitä helpommin pääsen omaan kuplaani.

Pystyn keskittymään siihen, mitä minun on tehtävä ja nauttimaan täysillä hetkestä.

Silloin rauhoitun, ja pystyn jälkeen päin näkemään tilanteen selkeämmin, mikä antaa minulle paremmat valmiudet toimia vaikeissakin tilanteissa.

Arjessa pitää joskus kohdata tilanteita, joita on vaikea sulattaa.

Omassa lajissani pidän siitä, että viime kädessä luonto päättää.

Haluan joutua alistumaan luonnolle siihen pisteeseen asti, että tunnen kisailevani luonnon kanssa.

Katselen välillä vierestä, miten monet muut ihmiset elävät: pikkulapsia kielletään kiipeilemästä, koska se on ilmeisesti liian vaarallista, tai lasten ei anneta juosta tai kaatua. Näin ihmiset vähitellen loittonevat luonnosta.

Kun katson seinämää, koen olevani kaksi eri ihmistä.

Toinen katsoo reittiä sivustakatsojan roolissa ja on otettu seinämän korkeudesta ja sen väristä ja sileästä pinnasta.

Mietin mielessäni, millaista olisi kiivetä seinämää. Kuvittelen olevani vain pieni piste tässä äärettömyydessä. Tunnen itseni samanaikaisesti vähän araksi ja innostuneeksi ja haluan olla osa sitä.

Sitten näen itseni kiipeilijänä, joka kehittyy tällä reitillä päästessään kosketuksiin kalliion kanssa. Olen vaikuttunut, koska löydän kohdat, joihin tarttua, tunnen käteni ja jalkani seinämällä ja tunnen olevani kotona.

Keskityn hyvin teknisiin asioihin, ja yritän lukea reittiä alhaalta käsin, nähdä tarvittavat otteet.

Näen siis itseni kahtena: kiipeilijänä, joka on täysin rauhallinen ja ihmisenä, joka ei ole koskaan nähnyt näin pitkää reittiä. Kokemus on aika hieno. Kumpikin näistä on muuten todellinen...

LIITY YSTÄVIEMME JOUKKOON

TANSSIN
TALO

Tilaa uutiskirjeemme. Saat ensimmäisten joukossa uutisia, lippuetuja ja muita tarjouksia.

BECOME OUR FRIEND

Subscribe to our newsletter to receive special offers, news and updates.

Tilaa uutiskirje • *Subscribe*

www.tanssintalo.fi

INFO

LIPUT • TICKETS

Katso tapahtumakohtaiset tiedot

See info for each event:

www.tanssintalo.fi

Tanssin talo

Kaapeliaukio 3

00180 Helsinki

info@tanssintalo.fi

Seuraa meitä myös somessa!

Follow us!

@tanssintalo

Tilapalvelut

Ask about our premises and services

myynti@tanssintalo.fi

Toimintaa tukevat
Supported by

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Hankkeita tukevat
Projects supported by

Funded by the European Union –
NextGenerationEU

**TANSSIN
TALO**

Oikeudet muutoksiin pidätetään. *All rights reserved.*